

Kedvenc énekeim 7.: Ho 220.

Általában az énekeket részesítem előnyben, amelyek megszólítják az Istent, hozzá szólnak, nem pedig róla, vagy éppen egymást buzdítjuk vele. Mutatom a példákat.

Misekezdő énekeink (Ho 219-232) zöme megszólítja Istent. Pl.: „Egybegyűltünk, ó nagy Isten, buzgó imádásodra”. (Ho 221), „Futva jöttem elibéd, szentélyedbe, Isten.” (Ho 222), „Hozzad sóhajt a lélek, Urunk,” (Ho 223), stb. Két kivétel van: „Az Úrnak dobban, ég a szív,” (Ho 219) ill. „Jertek, keresztény hívek, az Istent dicsérni!” (Ho 225). Nem is használom soha ezt a két éneket. Ebbe a kategóriába tartozik még a Ho 257-es ének, amit mégis szoktam néha misekezdő énekként használni: „Örvendezzünk, jertek, áhítatos lelkek, Istenünk oltáránál!”. Örvendező hangulata miatt Advent 3. és Nagyböjt 4. vasárnapján szoktam műsorra tűzni. Ezek az ún. „örvendező” vasárnapok. (Latin nevén: GAUDETE ill. LAETARE vasárnap. Mindkét latin szó örvendezést jelent.)

Mindkét vasárnapnak van saját misekezdő éneke (Introitusa) az Éneklő Egyház c. énekeskönyvben, de mindkettő abba a kategóriába esik, amit nem szoktam kedvelni. Mégis „bevetem” ezeket, mert mise előtti énekpróba ürügyén lehet beszélni arról, hogy minek is örülünk éppen.

Az adventi ének így szól: „ÖrvendjeteK mindig az Úrban! Ismét mondom: ÖrvendjeteK! Mert az Úr immár közel van hozzánk!” (É 509) Ez esetben könnyen érthető az öröm oka: Közel a Karácsony.

A nagyböjti ének már nem ilyen egyszerű: „Vigadozzál, Jeruzsálem! GyűlleteK egybe, kik szeretitek őt, vigaszának tejével hogy beteljeteK.” (É 538) Az énekhez fűzött könyvbeli magyarázat így szól: „Az Egyházhoz, a „mennyei Jeruzsálemhez” való tartozásunk fölött érzett vigasság vasárnapja. A keresztelekre készülők ujjongásával kell fölismernünk azt a kegyelmet, hogy az Egyházhoz tartozhatunk, hogy anyai gondoskodását élvezhetjük, hogy ő táplál minket igéjének, szentségeinek tejével, táplál minket szokásaival, szertartásaival, sőt a böjttel és önmegtágadással is. Stb.” (NB! „keresztelekre készülők”, azok, akik majd nagyszombaton fognak megkeresztelekenni)

Összegezve az eddigieket: néha megalkuszom, és énekleK a „második kategóriás” énekeket is, azért, mert azokban is lehetnek jó gondolatok, vagy azért, mert nem akarom, hogy egy dallam teljesen feledésbe merüljön.

Most pedig jöjjön a kedvencem: Ho 220.

1. vsz.:
Áldozattal járul hozzád, ó nagy Isten, hív néped,
Hogy végtelen jószágodért hálát adjon tenéked.
A gyermeki hű szíveknek áldozatját nem veted meg,
Szálljon arra országodból isteni szent tetszésed!
2. vsz.:
Dicsőség a magasságban a fölséges Istennek,
Békesség itt lenn a jámbor, jószándékú embernek!
Add, hogy mindig élő hittel, hív reménnyel, szeretettel
Mondjunk méltó dicséretet, ó Atyánk, szent nevednek!
3. vsz.:
Úr Jézus, te hoztad égből az üdvösség igéit,
A te drága ajándékod az egekbe vivő hit.
Ez élessze szíveinket, ez vezesse tetteinket!
Uram, Uram, kihez menjünk, ha malasztod nem segít!
5. vsz.:
A kenyér- s boráldozattal felajánljuk szívünket,
Szándékunkat, tetteinket és mind egész éltünket.
Áldd meg, amit fölszentelnek hív szolgálád szent nevednek!
Irgalmasság édes Atyja, ó hallgass meg bennünket!

A 4. vsz-ot, ha lehet, kihagyom. egyrészt azért, mert második kategóriás, másrészt azért, mert a megváltás nehéz témáját feszegeti, és magyarázatra szorul. A 6. vsz, szintén második kategóriás. De a zsinat utáni miserendben már nincs is szerepe. (A 2. és 3. vsz. is ritkán kerül bevetésre, mert nem jut rá idő.)